

meget varmere end Legemets Varmegrad. Alt, hvad man rører ved, brænder.

I Dag — vi befinde os i Slutningen af April Maaned — var det dog snarere køligt. Der blæste en temmelig stærk Scirocco, men en Scirocco, afkølet under Vejs af Atlas's Sne. En kold Ørkenvind — det er næsten lige saa ubehageligt som en Sol, der udsender kolde Straaler i Stedet for varme, hvis man kan tænke sig sligt. Man frøs saa smaat, men følte alligevel denne knugende Tunghed i alle Lemmer, som ellers den stærke Hede medfører.

Vi slæbte os trætte og ligegyldige hen til det Slot, der tilhørte den sidste Bey, og som blev bygget færdigt kun nogle faa Maaneder, før Constantine blev erobret af Franskmændene. Men her fik vi nyt Liv! Fra Italien og fra det gamle Karthago, af alt, hvad rigt og kosteligt der fandtes i det fordums Numidien, havde Madj-Ahmed sammenslæbt, stjaalet og røvet Materialierne til sit skønne Æventyrslet. Alt, hvad en Østerlænders vellystige Fantasi kan udtænke og en Herskers Magt tilvejebringe af sansepirrende Yppighed og Skønhed, havde han samlet her, og en Indskrift paa en Mur fortæller, hvorledes han havde tænkt sig her at nyde Livet.

„I Allahs, den milde og barmhjertige Guds Navn! Fred og Lykke for Herskeren over dette Slot, et Liv, der varer lige saa længe, som Duen kurrer, Ære uden Misundelse og Glæder uden Tal lige til Opstandelsens Dag“.

Et Par Maaneder efter, at denne lovende Profeti var bleven indhugget i Muren, var det skønne Slot i Fjendens Hænder, og dets Herre maatte bebo det — — som Fange!

Dog først efter en fortvivlet, vanvittig Modstand! Og saa frygtet er det kristne Navn blandt Muselmændene, at alle Beyens Undersaatter var rede til at udgyde deres sidste Blodsdraabe til Forsvar for denne forhadte og grusomme Tyran hellere end at falde i de vantros Magt. Mændene styrtede deres Hustruer fra Constantines Klipper ned i Afgrunden, da de saa Franskmændene komme; hellere se dem dø end i de vantros Hænder! Et Opraab udstedtes, der tilkjendegav Franskmændene, at det ikke skulde lykkes dem at indtage Byen, før dens Forsvarere var blevne dræbte til sidste Mand.

Blodig og forfærdelig var altsaa Striden, før man endelig opnaaede at blive Herre over denne Ravnerede. De sorte